

Алексей Леонидов

Най-късата седмица

Като се убеди, че на станцията няма жива душа, Нор с тежка стъпка се дотътри до масата и взе тънката тетрадка. В нея с нервен почерк бяха описани събитията от последните дни.

ПОНЕДЕЛНИК

Обстоятелствата ме принуждават да направя тези записки. Но струва ми се, време вече няма. Не знам защо, но усещам, че никога повече няма да видя приятелите си...

В Зоната се случват странни и необясними неща. Ще започна с блатото. Над него вече пети ден виси гъста отровно-жълта мъгла, която води до страхотно. Нощем оттам се носят ужасяващи вопли и нечовешки смехове. И всяка вечер от блатото върху станцията налитат стотици отвратителни прилепи, дори по-скоро летящи кучета. Мръсните зелени тела на тези уроди са обсипани с отвратителни брадавици, а самите те отделят някаква гнусна, нетърпима воня.

В джунглата също стават разни „смехории“. Привичният за ухото „глас“ на джунглата се измени и се появи някакъв зловещ оттенък.

Сутринта, като всеки друг ден, се занимавах с подводен лов в лагуната, но се случи нещо неочаквано. Тъкмо се бях прицелил в една светлокафява камбала, простряла се на дъното, когато иззад някакъв камък вдясно скочи някаква сянка. Беше нещо огромно, три или четири метра. Даже не успях да го разгледам какво е, толкова се изплаших. Изскочих като тапа на повърхността и бързо изплувах до брега.

Какво ли беше? Акули тук не се въдят. А най-голямата риба е морският дявол, но той не би могъл да ме изплаши.

Нищо не казах на момчетата. Изплаших се – няма да повярват, ще ме скъсат от майтапи. Докато не изясня всичко, нито дума. Пък може и да ми се е привидяло...

ВТОРНИК

В пет сутринта пак бях на лагуната. Едно от задълженията ми е да осигурявам колонията със свежа риба, основната ни храна. Но все по-трудно е да видиш камбала, нещо намаляха.

Когато се върнах на станцията, веднага усетих – случило се е нещо необикновено! Кит Патрик и Фред Метюз, готвачът, се суетяха около нещо, опънало се на тревата точно пред станцията. Познах Стив чак

като приближих, толкова беше омазан с блатна кал. Като дойде на себе си, Стив разказа за случилото се. Приближавайки до блатото, двамата с Гари били поразени доколко се е променила безобидната локва – преди можеше да я пресечеш за две-три минути, без дори да намокриш колелетете си, сега била станала смърдяща клоака, запълнена с лепкава виолетова гнусотия. На ръждивата повърхност зловещо плавали и се пукали огромни виолетови мехури.

Гари направил крачка встрани по невнимание, препънал се и неочаквано като че ли го погълнала някаква пропаст. Ръждивото тесто го глътнало буквално пред очите на Стив. Станало мигом, просто за секунда, Стив бил напълно безсилен да помогне.

Слушахме потресени. Какво може да става там? Защо загина Гари? Нелепа случайност ли е това, или зад всичко се крие някаква страшна тайна на Зоната?

СРЯДА

В контролното време от джунглата не се върнаха Майкъл Сороу и Джеймс Смит.

Кит Патрик реши да излезе и да потърси приятелите ни. На станцията останаха Фред и Стив, а ние с командира поехме към джунглата. Ако трябва да сме справедливи, това не е точно джунгла, а малко парче земя с тропическа растителност. Не повече от половин хектар. Но Стив тъй реши и започнахме да го наричаме „джунглата“.

Като приближихме, видяхме, че безобидната по-рано горичка наистина е станала непроходима джунгла. След неуспешни опити да се промъкнем през дивата растителност бяхме принудени да се откажем и да се върнем обратно в станцията.

Майкъл и Джеймс така и не се появиха.

ЧЕТВЪРТЪК

Тази сутрин ловът на камбали не се състоя. Още щом приближих лагуната, веднага ги забелязах: влажният пясък отчетливо бе запазил огромни следи от крака – дали на слон, дали на носорог, дали на някакво друго чудовище. Следите тръгнаха от океана и отиваха през дюната в посока към блатото.

Треперейки от страх, хукнах обратно. Когато се върнахме всички

на лагуната, следите все още си бяха там.

– Какъв ли гостенин е тръгнал към нас? – безгрижно рече Стив. – Крачето едва ли е дамско. Жалко.

– Бих предпочел да е нещо блажно на четири крака – допълни Фред. – Здравата ще си хапнем.

– Каквото и да е, няма място тук – загрижено произнесе Кит Патрик. – Откъде ли се е взело? Как би могло да попадне в Зоната?

Върнахме се на станцията и Кит свика извънредно заседание. Какво става около нас? Какво означава всичко това? Не е изключено в Зоната със затворена и самовъзпроизвеждаща се биосфера да се е нарушило екологичното равновесие. Ако е така, значи е важно да разберем кога е започнало всичко, докъде е стигнал процесът на мутации, може ли нещо да се промени и поправи.

Въпросите бяха много и трябваше да намерим колкото може по-бързо отговорите им. Но едно беше повече от ясно: намираме се в особено опасна ситуация, за която не сме подготвени.

Кит Патрик изпрати до базовата централа извънредно съобщение и помоли за бърза помощ. Но и в най-добрия случай помощ можеше да дойде не по-рано от два месеца. Какви промени могат да настъпят за това време? Един Бог знае...

ПЕТЪК

Сутринта момчетата напуснаха станцията и тръгнаха да търсят Майкъл и Джеймс. Наредено ми беше да остана в помещението и да не си показвам носа навън.

Останах сам, но не можах да си намеря място. Така ли си представях работата в Зоната? Когато преди три години мен, аспиранта от Института по биосферата, ме включиха в експедицията на Кит Патрик, не се и съмнявах, че ще събера в Зоната уникален материал за благотворното влияние на човека върху биосферата. Но Зоната явно е решила друго.

Как можа да се случи? Защо в този затворен, създаден от човека свят – с миниатюрен океан, тропическа гора, лагуна, блато, пясъци и долове, затворен от външната среда с херметичен калпак от стъкло и метал, изведнъж екологичното равновесие се наруши? Къде допуснахме грешка? В какво нашата дейност влезе в противоречие с околната среда? Може ли всичко да се поправи овреме и да не се допусне екологична катастрофа? На тези страшни въпроси все още предстои да се даде отговор по принцип..."

Рон Ууд вдигна поглед от дневника. Стори му се, че във някой ходи. Дали пък момчетата не са се върнали? Скочи от писалището, метна се към вратата и стремглаво хукна навън.

Не бяха момчетата. Точно пред него стърчаха на задните си лапи две огромни отвратителни чудовища. Триметровите им тела бяха покрити с мръснозелена кожа, обсипана с едри брадавици. Предните им лапи висяха като на кенгуру. На дългата гъвкава шия беше поставена продълговата глава с яка челюст. Между ушите, шръкнали отстрани, с виолетов огън присвяткваха три очи. Чудовищата воняха нетърпимо.

Рон Ууд с ужас погледна към триоките. Той разбра, че пред него стоят новите стопани на Зоната.

Нор прелисти дневника и го подаде на Дъв.

– Тук всичко е написано, Дъв – изхриптя Нор. – Прочети го внимателно и го запомни. Ние не трябва да повтаряме техните грешки, ако искаме да оцелеем.

Дъв впи във дневника и трите си очи.

КРАЙ

© Алексей Леонидов
© Людмила Георгиева, перевод от руски

Алексей Леонидов

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/18>]